

Sygn. akt II Ka 320/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borek

Sędziowie: SSO Marta Krajewska - Drozd

SSR del. do SO Anna Romańska (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Ewa Gronko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Danuty Czarnoty

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2014 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 5 marca 2014 r., sygnatura akt II K 1086/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 320/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie sygn. akt II K 1086/13 z dnia 5 marca 2014 roku oskarżony **M. K.** został uznany za winnego tego, że w dniu 13 października 2013 r. w R. na ul. (...) wbrew obowiązującym przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał przy sobie 0,525 grama netto środków odurzających w postaci marihuany, tj. popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o Przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie powołanego przepisu przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk skazany na karę 1 roku ograniczenia wolności poprzez zobowiązanie do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym. Na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o Przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci suszu roślinnego, na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 13.10.2013 roku godzina 21.50 do dnia 15.10.2013 roku godzina 13.15 po przyjęciu, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności, na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, a poniesionymi wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony M. K. i zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania poprzez niezastosowanie art. 17§1 ust.3 kpk, oraz obrazę prawa materialnego poprzez naruszenie art. 1§2 kk tj. wydanie wyroku skazującego, podczas gdy okoliczności popełnienia przez

oskarżonego zarzucanego mu czynu jednoznacznie wskazywały na konieczność umorzenia postępowania z uwagi na znikomą szkodliwość społeczną czynu,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego, tj. naruszenie art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk, która to obraza doprowadziła w konsekwencji do błędnego zakwalifikowania zarzucanego czynu, podczas gdy Sąd rozstrzygając sprawę powinien zbadać okoliczności sprawy w sposób rzetelny i ujawniający zaistniały stan faktyczny.

Oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na wyrażoną w art. 17§1 ust. 3 kpk znikomą szkodliwość społeczną popełnionego czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego jest zasadna o tyle, że w wyniku jej rozpoznania konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Lektura przedmiotowych akt, jak też treść pisemnego uzasadnienia spowodowały, że zasadnym stało się uchylenie wyroku skazującego M. K. za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Rejonowy bowiem jedynie w sentencji zaskarżonego orzeczenia i to wyłącznie poprzez odwołanie się do treści zarzutu aktu oskarżenia wskazał na ilość środka odurzającego, który miał się znajdować w posiadaniu oskarżonego - 0,525 grama netto. Natomiast w pisemnych motywach Sąd wskazał jedynie, że w inkryminowanym czasie M. K. miał przy sobie skręta z zawartością marihuany, bez wskazania jej ilości. Tak opisany stan faktyczny nie jest jednak wystarczającą podstawą do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za posiadanie środka odurzającego.

Wielokrotnie w orzecznictwie wskazywano, że środki odurzające lub substancje psychotropowe, o których mowa w art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii muszą spełniać nie tylko kryterium przynależności grupowej do związków wymienionych w załącznikach do tego aktu prawnego, ale również kryterium ilościowe, pozwalające na co najmniej jednorazowe użycie w celu osiągnięcia efektu odurzenia lub innego, charakterystycznego dla działania substancji psychotropowej (vide: wyrok SN z dnia 4 listopada 2008 r., sygn. IV KK 127/08; wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2009 r., sygn. IV KK 418/08). Tymczasem Sąd I instancji w ogóle nie odniósł się do powyższego, nie próbował ocenić posiadanej przez oskarżonego ilości marihuany ani przez pryzmat możliwości użycia w celu odurzenia, ani nawet przez pryzmat wypadku mniejszej wagi o jakim mowa w art. 62 ust. 3 cyt. ustawy.

Oczywiście nie jest też tak, że skoro w przypadku marihuany za dawkę uznawaną za typową dla odurzenia przyjmuje się z reguły dawkę 1 grama, to ilości mniejsze nie mogą stanowić przedmiotu przestępstwa z art. 62 cyt. ustawy. Praktyka sądowa wskazuje, że w okolicznościach konkretnej sprawy za takie uznawano ilości znacznie mniejsze od 1 grama.

Rzecz jednak w tym, że w toku postępowania przed Sędem I instancji, które zostało zrelacjonowane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie dokonano ustaleń, jaką ilość środka oskarżony posiadał (Sąd w uzasadnieniu zupełnie pominął dokument w aktach sprawy k.10 w zakresie pomiaru wagi), oraz czy zażycie takiej ilości środka jaką ujawniono, uwzględniając jego rodzaj mogłoby wywołać efekt odurzenia. Przy ocenie powyższego sąd winien przeanalizować dowody dotyczące wagi i rodzaju suszu, sposobu jego opakowania i okoliczności zdarzenia, w razie potrzeby posiłkować się dorobkiem orzecznictwa i doktryny, wiedzą z opracowań kryminalistycznych, a jeśli nie byłoby to wystarczające, zasięgnąć opinii z zakresu kryminalistyki czy medycyny uzależnień. W razie ewentualnego stwierdzenia, że posiadanie przedmiotowej porcji ziela wypełniło znamiona omawianego czynu zabronionego, obowiązkiem Sądu będzie należyta ocena stopnia społecznej szkodliwości tego czynu. W każdym wypadku, w razie takiej potrzeby, Sąd sporządzi uzasadnienie rozstrzygnięcia zgodnie z wymogami prawa procesowego.

Z powyższych przyczyn koniecznym stało się uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w całości i ponowienie postępowania w I instancji.

Orzeczenie oparto o przepisy art. 437§1 i 2 kpk oraz art. 456 kpk.